

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

9ον ΕΤΟΣ - ΑΡΙΘΜ. 189

15 ΜΑΪΟΥ 1978

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

- Ἡ συμμετοχή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὰς, ἐπὶ τῇ ἀνακηρύξει τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας εἰς Πατριαρχεῖον, ἑορτὰς. Ἡ προσφώνησις τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνου κ. Μελίτωνος..... 2
- Ἐκλογή νέων Ἐπισκόπων..... 4

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

- Ἡ ἀναδιάρθρωσις τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς..... 5
- Τό Α' Συνέδριον τῆς Ὁρθόδοξου Νεολαίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων..... 6
- Συνάντησις τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν εἰς Chantilly. Ἡ Ὁρθόδοξος συμμετοχή..... 6
- Ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον ὁ σεβ. Ἐπίσκοπος Ζίτσης Βασίλειος..... 7
- Συνάντησις Ὁρθόδοξων καί Ρκαθολικῶν εἰς Rocca di Papa, ἔδραν τῶν Focolarini..... 8
- Ἀπεβίωσεν ὁ Περιστερίου Ἀλέξανδρος..... 10

ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ

- "Ἐπηρεσία πρὸς τὴν ἐνότητα" : μίᾳ ἐκδοσὶς τῆς Καθολικῆς Ἀκαδημίας τῆς Βαυαρίας..... 11
- Κίνδυνοι ἐκ τῆς παρακολουθήσεως τοῦ Μαθήματος τῶν Ἐρησκειτικῶν ἄλλων δογμάτων" : Εἰσήγησις τοῦ θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἀρίστης κ. Βασιλείου... 12

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ 14

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ
ΤÉΛÉΓΡ. ORTHODOXIA-GENÈVE * ΤÉΛ. (022) 58 16 29 * 37, CHEMIN DE CHAMBÉSUY, 1292 CHAMBÉSUY-GENÈVE, SUISSE

Ἡ "Ἐπίσκεψις" ἐπιδιώκει νὰ ἐνημερώνη τοὺς ἀναγνώστας τῆς περὶ τῆς ζωῆς τῶν Ἐκκλησιῶν. Δὲν φέρει εὐθύνην διὰ τὰς ἀπόψεις τὰς ἐκφραζομένας εἰς τὰς δημοσιευομένας εἰδήσεις. Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευσις τοῦ περιεχομένου τοῦ Δελτίου μὲ ἀπλὴν ἐνδειξὴν τῆς προελεύσεως.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

- Ἡ συμμετοχή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὰς, ἐπὶ τῇ ἀνακηρύ-
ξει τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας εἰς Πατριαρχεῖον, ἑορτὰς. Ἡ προσφώνη-
σις τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Γέροντος Χαλιηδόνοσ κ. Μελίτωνος.

Ἐπ'εὐκαιρία τῶν ἑορτῶν ἐπὶ τῇ 25ῃ ἐπετείῳ τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας εἰς Πατριαρχεῖον, Ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀποτελεσθεῖσα ὑπὸ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Γέροντος Χαλιηδόνοσ κ. Μελίτωνος ὡσ προέδρου ὡσ καὶ τῶν σεβ. Μητροπολιτῶν Φιλαδελφείας κ. Βαρθολομαίου καὶ Σουηδίας κ. Παύλου μετέβη εἰς Σόφιαν, ἔνθα, τὴν 12ην Μαΐου, ὁ σεβ. Μητροπολίτης Γέρων Χαλιηδόνοσ προσφωνῶν τὴν Α.Μ. τὸν Πατριάρχη Βουλγαρίας κ. Μάξιμον, ἐκ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἐξεφώνησε τὸν ἀρμόζοντα τῇ περιστάσει λόγον. Εἰς τὰς ἑορτὰς ἀντεπροσωπεύθησαν ὡσαύτως καταλλήλως καὶ αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι.

Παραθέτομεν κατωτέρω τὸ κείμενον τῆς προσφωνήσεως τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Γέροντος Χαλιηδόνοσ :

" Μακαριώτατε,

Ἡ ἀναδρομὴ εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς εἶναι χρέος καὶ εἶναι ἐπωφελές. Ὅχι τόσον ἡ μνηστία καὶ ἡ ἔξαρσις τῶν χρονικῶν σημείων τῆς, διότι τότε θά ἦτο χρονογραφία, ἀλλὰ κυρίως ἡ οὐσιώδης ἀξία τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος, ἡ ὁποία δίδει ἔννοιαν εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν καταξιώνει.

Αὐτό θά πρέπει νά ἰσχύη ἔτι περισσότερο διὰ τὰ ἱστορικά γεγονότα ἠθικῆς τάξεως, καὶ εἰς ἔτι μείζονα βαθμὸν προκειμένου περὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἱστορίας τῆς, πού κινοῦνται συγχρόνως εἰς δύο διαστάσεις, αὐτὴν τοῦ χρόνου καὶ ἐκείνην τῆς αἰωνιότητος, ἡ δὲ ἀξία ἢ ἀπαξία τῶν γεγονότων τοῦ ἱστορικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου ἐλέγχεται καὶ κρίνεται οὐχὶ ὑπὸ κριτηρίων τοῦ κόσμου καὶ τοῦ αἰῶνος τούτου, ἀλλ' ὑπὸ τὸ φῶσ τῆς καθολικῆς πίστεως καὶ τῆς κανονικῆς τάξεως καὶ καθηγιασμένης παραδόσεως, μέ προοπτικὴν δὲ πάντοτε τὰ ἔσχατα, ὅπου ἡ ἱστορία ἀνακεφαλαιοῦται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Οὕτω θεωροῦσα καὶ ἀξιολογοῦσα τὰς διαφόρους ἱστορικές ἐπετείους ἢ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, καὶ συνεπῶσ καὶ εἰς τὴν

προκείμενην περίπτωσιν τήν ὄλην βαρύτητα δίδουσα εἰς τό οὐσιώ-
δες γεγονός, ὅτι ἡ κατά Βουλγαρίαν Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία εὐρηται
κατηξιωμένη διὰ τῆς πατριαρχικῆς ἀξίας, ἀξίας εὐλογηθείσης ἐκκλη-
σιαστικῶς, καί διὰ τῆς ἀξίας ταύτης τυγχάνει συνειρμολογημένη
ἐν τῷ ἀγίῳ συστήματι τῆς καθόλου ὀρθοδόξου κοινωνίας, παρίσταται
σήμερον ἐνταῦθα δι' ἡμῶν τῶν ταπεινῶν ἐκπροσώπων αὐτῆς καί μετὰ
πάντων ὑμῶν συνδοξάζει τόν Θεόν ἐπί τῆ εὐδοκίᾳ καί οἰκονομίᾳ
Αὐτοῦ, καί ἀπονέμει τιμὴν μητρός τῆ χθῆς θυγατρὶ, σήμερον δέ ἀ-
δελφῆ, κατά Βουλγαρίαν Ἐκκλησίᾳ.

Μακαριώτατε,

Σήμερον συλλειτουργοῦντες μεθ' ὑμῶν τήν μνεΐαν ἐνός
ἱστορικοῦ γεγονότος τοῦ ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ βίου τῆς Βουλ-
γαρίας, ἦτοι τήν καθιέρωσιν ἐν αὐτῷ τῆς πατριαρχικῆς ἀξίας, συγ-
χρόνως ἀναγόμεθα εἰς αὐτάς τάς πηγάς τῆς ἱστορίας τοῦ ἐν Βουλγα-
ρίᾳ ὀρθοδόξου Χριστιανισμοῦ. Εἰς τοῦτο δέ μᾶς ὀδηγεῖ κατ' ἀγαθήν
συγκυρίαν καί ἡ συμπίπτουσα ἱερά μνήμη τῶν Ἀγίων Ἰσαποστόλων
Κυρίλλου καί Μεθοδίου, εὐαγγελιστῶν καί φωτιστῶν τῶν Σλαύων.

Ἐπάρχει ἡ κατά Βουλγαρίαν ὀρθόδοξος Ἐκκλησία,
ὑπάρχει ὡς Πατριαρχεῖον, ἡ Ἐμετέρα γεραρά Μακαριότης ὑπάρχει
φορεὺς τῆς πατριαρχικῆς ἀξίας, διότι ὑπῆρξαν οἱ Ἅγιοι Κύριλλος
καί Μεθόδιος.

Ἀπό τῆς ἰδίας ἐκείνης πόλεως, τῆς Κωνσταντίνου, ὅθεν
οὔτοι ἀπεστάλησαν, ἀπεστάλημεν καί ἡμεῖς σήμερον ὑπὸ τοῦ κανονι-
κοῦ διαδόχου τοῦ Ἱεροῦ Φωτίου τοῦ Ὁμολογητοῦ, τοῦ νῦν τήν ἐκεί-
νου παράδοσιν συνεχίζοντος καί τήν ἐκείνου ὀρθοδοξίαν ὁμολογοῦντος
Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου τοῦ Α'. Καί ἀπεστάλημεν διὰ νά
κομίσωμεν πρός τήν Ἐμετέραν ἀγιωτήτην Μακαριότητα, τόν Πατριάρχη
Σόφιας καί πάσης Βουλγαρίας, τήν σεβασμίαν Ἱεραρχίαν, τόν εὐλαβῆ
Κλῆρον καί τόν εὐσεβῆ καί πιστόν τῆ ὀρθοδοξίᾳ Λαόν, ἀγάπην, τιμὴν
καί ἔπαινον, ὡς φύλακας τῆς ὀρθοδοξίας.

Τό Πατριαρχεῖον Βουλγαρίας, ὡς ἡ ἔκφρασις τῆς ἐν Βουλ-
γαρίᾳ ὀρθοδοξίας, ὡς συνέχεια τῆς πίστεως, τῆς ὁμολογίας καί τῆς
μαρτυρίας τῶν Ἰσαποστόλων Κυρίλλου καί Μεθοδίου, ἀποτελεῖ
συγχρόνως καί μίαν ἀπό τάς σπουδαιότερας ἐκφάνσεις τοῦ ὄλου πο-
λιτιστικοῦ θησαυροῦ τοῦ βουλγαρικοῦ ἔθνους. Διότι οἱ Ἅγιοι
Κύριλλος καί Μεθόδιος δέν ὑπῆρξαν ἀποκλειστικῶς καί μόνον οἱ
κήρυκες μιᾶς οἰασδῆποτε ἐρμηνείας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλά, πρῶτον,
οἱ εὐαγγελισταί τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς τοῦτο παρεδόθη ὑπὸ τῶν Ἀποστό-
λων καί ἐβιώθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς καί ἠρμηνεύθη ὑπὸ
τῶν θεηγόρων Πατέρων ἐν τῇ διατυπώσει τῆς ὀρθοδοξίας, καί, δεύ-
τερον, ὑπῆρξαν οἱ δύο οὔτοι θεόπνευστοι Ἱεραπόστολοι τοῦ Ἱεροῦ
Φωτίου οἱ μεγάλοι καλλιεργηταί τῆς ἐθνικῆς βουλγαρικῆς αὐτοσυνει-
δησίας, οἱ μορφοποιοί τῆς σλαυϊκῆς γλώσσης καί οἱ ἐργάται τῶν
πολιτιστικῶν ἀξιῶν εἰς τόν σλαυϊκόν χῶρον ἐν εὐρύτητι πανανθρω-
πίνῃ, κατά τήν παράδοσιν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ἀπό τῆς ἀπόψεως ταύτης ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Βουλγαρία καί ἡ ἐν αὐτῇ πατριαρχική ἀξία εἶναι κατάκτησις τῆς μακραίωνος πίστεως, τῆς εὐσεβείας καί τοῦ μαρτυρίου ἁγίων ἡγεμόνων, ἱεραρχῶν, ἱερέων, μοναχῶν καί ἀνωνύμων ματύρων τῆς πίστεως, εἶναι, ἐν μιᾷ λέξει, κατάκτησις τοῦ ὅλου Γένους τῶν Βουλγάρων, διό καί ἡ πατριαρχική ἀξία ἠύλογήθη ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τό εἶναι αὐτήν οὐχί κατά ψιλόν τίτλον, οὐδέ κατά συμβεβηκός, ἀλλ' ὄντως πατριαρχική ἀξία ἐν τῇ κανονικῇ ἐκκλησιαστικῇ δομῇ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὰ δέ πνευματικά καί πολιτιστικά ἀγαθά, τὰ ὅποια ἡ Ὁρθοδοξία προσέφερε καί προσφέρει εἰς τήν χώραν ταύτην εἶναι σήμερον βιωματικόν κτήμα ὄλων τῶν Βουλγάρων, τῶν πιστευόντων καί τῶν μή πιστευόντων.

Διά τοῦτο, Μακαριώτατε, καί γνωρίζον κάλλιστα τήν πραγματικότητα ταύτην τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, ἀλλά καί ἀναγνωρίζον τήν σπουδαίαν συμβολήν τοῦ ὑπό τήν Ὑμετέραν ἐμπνευσμένην πατριαρχικήν ἡγεσίαν Πατριαρχείου τῆς Βουλγαρίας εἰς τήν, ἐν πλήρει κανονικῇ καί κατά τάξιν, ἐν ἀγάπῃ καί εἰρήνῃ, πανορθόδοξον ἁρμονίαν καί ἐνότητα, καί γενικώτερον εἰς τὰς μεγάλας ὑποθέσεις τῆς προαγωγῆς τῆς οἰκουμενικῆς χριστιανικῆς ἐνότητος καί τῆς ἐπικρατήσεως τῆς εἰρήνης ἐν τῷ κόσμῳ, συγχαίρει σήμερον ὄχι μόνον τῇ Ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Βουλγαρίας, ἀλλ' ἀδιακρίτως ἀπάσῃ τῇ Βουλγαρίᾳ καί πρός ἅπαντας ἀπευθύνει δι' ἡμῶν τό κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως : "Χριστός Ἀνέστη", καί τόν πρῶτον χαιρετισμόν τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, τοῦ μένοντος μεθ' ἡμῶν εἰς τόν αἰῶνα : "Εἰρήνη ὑμῖν".

Ἐκλογή νέων Ἐπισκόπων.

Γενομένων κανονικῶν ψήφων, ὑπό τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐξελέγησαν βοηθοί Ἐπίσκοποι τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Β, καί Ν. Ἀμερικῆς οἱ πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίται κ.κ. Μάξιμος Ἀγιωργούσης καί Ἀντώνιος Γεργιαννάκης. Ἐκ τούτων ὁ πρῶτος, ἀπόφοιτος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης (1957), Διδάκτωρ τοῦ Ρηθολικοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λουβαίν καί νῦν Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Μπρουκλάϊν, ἔλαβε τόν τίτλον τῆς πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Διοκλείας, ὁ δεύτερος, ἀπόφοιτος ἐπίσης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης (1960), διδάκτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Γαίηλ, μέχρι τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ Ἀρχιεπισκοπικός Ἐπίτροπος εἰς τήν Ὁρθόδοξον Κοινότητα Μονρεάλης, ἔλαβε τόν τίτλον τῆς

πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Ἀμισοῦ. Τὰς δύο ἐκλογὰς ἀνεκοίνωσε, διὰ Σεπτοῦ Πατριαρχικοῦ τηλεγραφήματος ἀπὸ 13 Ἀπριλίου 1978 ἡ Α,Θ,Π, ὁ Πατριάρχης κ.κ. Δημήτριος εἰς τὸν σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβον,

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

- Ἡ ἀναδιάρθρωσις τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς, συνελθὼν τὴν 12 Ἀπριλίου ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἰακώβου, ἐνέκρινε τὸ ἀγγλικὸν κείμενον τοῦ νέου καταστατικοῦ χάρτου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, καθώρισε δὲ καὶ τὰ ὅρια τῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τούτου, ἰδρυομένων νέων Ἐπισκοπῶν. Οὕτω, ἀπεφασίσθη ὅτι ἡ ἔδρα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς θὰ παραμείνη, καὶ μετὰ τὴν ἀναδιάρθρωσιν, εἰς Ν. Ἰόρκην, περιλαμβάνουσα, ὡς καὶ πρότερον, 46 κοινότητες. Παραλλήλως, δημιουργοῦνται : Ἐπισκοπὴ καλύπτουσα τὴν μεσοατλαντικὴν πολιτείαν (54 κοινότητες), Ἐπισκοπὴ καλύπτουσα τὴν Νέαν Ἀγγλίαν (69 κοινότητες), Ἐπισκοπὴ Νοτίων Πολιτειῶν (62 κοινότητες), Ἐπισκοπὴ ὑπηρετοῦσα τὴν περιοχὴν τῶν Μεγάλων Λιμνῶν (68 κοινότητες), Ἐπισκοπὴ ὑπηρετοῦσα τὰς Μεσοδυτικὰς περιοχὰς (58 κοινότητες) καὶ Ἐπισκοπὴ Δυτικῶν Πολιτειῶν (40 κοινότητες). Διὰ τὰς 36 ἐγκατεσπαρμένας εἰς τὸν λοιπὸν χῶρον τῶν Η.Π.Α. κοινότητας προβλέπεται ἄμεσος ἐξάρτησις τῶν ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἐπικουρουμένου εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ὑπὸ βοηθοῦ Ἐπισκόπου, διὰ δὲ τὰς κοινότητας τοῦ Καναδᾶ καὶ τῆς Ν. Ἀμερικῆς ἀνά μίαν, ὡσαύτως, Ἐπισκοπὴν.

- Τό Α' Συνέδριον τῆς Ὁρθόδοξου Νεολαίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς
Θυατείρων.

Εἰς τό ὑπ'ἀριθμ. 59, ἀπό 4 Ἀπριλίου 1978, Δελτίον Πληροφοριῶν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων καί Μ. Βρεταννίας "Ἐπιστολή" (Epistle) δημοσιεύεται ἀνταπόκρισις περὶ τοῦ Πρώτου Συνεδρίου τῆς ἑλληνορθόδοξου Νεολαίας (GOYO), τό ὁποῖον ὠργάνωσεν ἡ Ἀρχιεπισκοπή. Τούς ἐγγραφέντας συνέδρους, 200 περίπου τόν ἀριθμόν, προσεφώνησεν ἀγγλιστί ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἀθηναγόρας, ἐν συνεχείᾳ δέ ὁ Γενικός Εἰσηγητής τοῦ Συνεδρίου πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Μελέτιος Webber παρουσίασε τούς ὁμιλητάς, μεταξύ τῶν ὁποίων πολλοὺς νέους. Τό Συνέδριον παρηκολούθησαν καί ἐκπρόσωποι τῆς Νεολαίας ἄλλων Βρεταννικῶν Ἐκκλησιῶν.

- Συνάντησις τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν εἰς Chantilly. Ἡ Ὁρθόδοξος
συμμετοχή.

Ἀπό 10-14 Ἀπριλίου, εἰς τήν περιοχὴν Chantilly, πλησίον τῶν Παρισίων, εἰς τό ἐκεῖ Κέντρον Συνεδρίων, διευθυνόμενον ὑπὸ Ἰησοῦϊτῶν, ἐπραγματοποιήθη κοινὴ συνάντησις τῆς Συνόδου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν (CEC) καί τοῦ Συμβουλίου τῆς Συνόδου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἐπισκόπων (CECE). Εἰς τήν συνάντησιν ἔλαβον μέρος 80 περίπου ἐκπρόσωποι τῶν ἐν Εὐρώπῃ Ἐκκλησιῶν : Ὁρθόδοξου, Ρωθολικῆς, Ἀγγλικανικῆς, Λουθηρανικῆς κ.ἄ. Τό κεντρικόν θέμα ἦτο : "Ἐνότης καί εἰρήνη ἐν Εὐρώπῃ". Κατὰ τήν διαπραγματεύσιν τούτου διεπιστώθη ἡ κοινὴ διάθεσις ὅπως, ἐν ὄψει τῶν ὀρθουμένων σήμερον προβλημάτων καί κινδύνων εἰς τόν εὐρωπαϊκόν χῶρον, αἱ Ἐκκλησίαι πράξουν ὅ,τι εἶναι εἰς αὐτάς δυνατόν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς εἰρήνης, τῆς ἀσφαλείας, τῆς ἀπαλείψεως τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας, καί τῆς ἀμοιβαίας κατανόσεως καί συνεργασίας τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν. Τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐξεπροσώπησαν ὁ σεβ. Μητροπολίτης Σηλυβρίας κ. Αἰμιλιανός καί ὁ Δρ. Ἀλέξανδρος Παπαδερὸς ἐκ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὁ σεβ. Μητροπολίτης Ταλλίν

κ. Ἀλέξιος, ὁ καθηγητής κ. Ν. Ζαμπολότσι κ.ἄ. ἐκ μέρους τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας. Κατά τήν τελεσθεῖσαν Ὁρθόδοξον λειτουργίαν ὠμίλησεν ὁ σεβ. Μητροπολίτης Σηλυβρίας κ. Αἰμιλιανός. ὠμίλησαν ἐπίσης ὁ πρόεδρος τῆς CECE σεβ. (Ρκαθολ.) Ἐπίσκοπος Μασσαλίας κ. Roger Etchegaray ὡς καί ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς CEC Δρ. Glen Williams. Εἰς τό ἐκδοθέν ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Συναντήσεως Μήνυμα τονίζεται "ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς ἀνθρωπότητος" ὡς ἐκ τῆς ὁποίας "ἡ εἰρήνη ἐν Χριστῷ καί ἡ εἰρήνη ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι στενῶς ἐξηρητημέναι ἡ μίᾳ ἐκ τῆς ἄλλης".

— Ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον ὁ σεβ. Ἐπίσκοπος Ζίτσης Βασίλειος.

Κατόπιν μακρᾶς ἀσθενείας ἀπεβίωσε τήν 25 Ἀπριλίου 1978 ὁ σεβ. Ἐπίσκοπος Ζίτσης Βασίλειος (Κόστιτς), τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας,

Ὁ Ζίτσης Βασίλειος ἐγεννήθη τό 1907 παρά τό Πιρότ τῆς Ἀν. Σερβίας. Ἐσπούδασε θεολογίαν εἰς τό Σεμινάριον τοῦ Ἀγ. Σάββα ὡς καί εἰς τήν Θεολογικὴν Ἀκαδημίαν Βελιγραδίου, ἔλαβε δέ τό διδακτορικόν αὐτοῦ δίπλωμα εἰς τήν Θεολογικὴν Σχολὴν Ἀθηνῶν. Ἱερομόναχος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1934, ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος τῆς Banja Luka τό 1947, Ἐπίσκοπος δέ Ζίτσης τό 1961. Πλήν τῆς ἀξιολόγου ποιμαντικῆς αὐτοῦ δράσεως, ὁ ἀποθανὼν ἱεράρχης ἔχει νά ἐπιδείξῃ σπουδαῖον συγγραφικόν ἔργον εἰς θεολογικά ἄρθρα εἰς τὰ διάφορα θεολογικά περιοδικά καί τὰς ἄλλας ἐκδόσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας, τήν ὁποίαν ἐξεπροσώπησεν εἰς τὰς Πανορθόδοξους Διασκέψεις τῆς Ρόδου καί τῆς Γενεύης.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ζίτσης εἶναι ὁ πέμπτος Ἐπίσκοπος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ἀποθνήσκει ἐντός τῶν τελευταίων δύο ἐτῶν. Πρὸ αὐτοῦ ἀπεβίωσαν : ὁ Ἐπίσκοπος Τιμόκ Τιμόθεος, ὁ Ἐπίσκοπος Shumadiya Βαλεριανός, ὁ Ἐπίσκοπος Zvornik-Tuzla (Βοσνία) Λογγίνος, καί ὁ Ἐπίσκοπος Συρμίου Μακάριος (22 Μαρτίου 1978),

- Συνάντησις Ὀρθοδόξων καί Ρωθολικῶν εἰς Rocca di Papa, ἔδραν τῶν Focolarini,

Κατόπιν πρωτοβουλίας τοῦ Centro Uno ἐπραγματοποιήθη ἀπό 7-10 Μαΐου ἐ.ἔ. εἰς Rocca di Papa, πλησίον τῆς Ρώμης, εἰς τό Κεντρικόν Οἶκημα τοῦ κινήματος τῶν Focolarini, συνάντησις ἐκπροσώπων τοῦ κινήματος τούτου καί εὐρείας ἀντιπροσωπείας Ὀρθοδόξων. Μεταξύ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι προσε- κλήθησαν, ἦσαν οἱ σεβ. Μητροπολίται Σηλυβρίας κ. Αἰμιλιανός καί Τρανουπόλεως κ. Δαμασκηνός ὡς καί ὁ θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νεαπόλεως κ. Γεννάδιος. Τόν σεβ. Μητροπολίτην Τρανουπόλεως, κωλυόμενον, ἐξεπροσώπησεν ὁ π. Jean Renneteau.

Τό θέμα τῆς συναντήσεως ἦτο ἡ Εὐχαριστία καί ἡ Ἐκκλη- σία, τοῦτο δέ κατόπιν τῆς προτάσεως τῆς ἰδρυτρίας τῶν Focolarini Chiara Lubich ὅπως ἡ σκέψις ὄλων τῶν μελῶν τοῦ κινήματος στραφῆ εἰς τήν ἐμβάθυνσιν τῆς σχέσεως Ἰησοῦ-Εὐχαριστίας. Οἱ Ὀρθόδοξοι προήρχοντο ἀπό διαφόρους ὀρθοδόξους χώρας, τήν Ρωσίαν, τήν Ρουμα- νίαν, τήν Γιουγκοσλαβίαν, τήν Κύπρον, τήν Ἑλλάδα. Ἐν τούτοις, τήν σημαντικωτέραν ἀντιπροσωπείαν ἀπετέλουν ὀρθόδοξοι ἀπό τόν Λίβανον καί τήν Συρίαν, ὅπου σήμερον ὑφίστανται οἱ στενότεροι δεσμοί μεταξύ Ὀρθοδόξων καί Focolarini.

Τό κίνημα τῶν Focolarini ἰδρύθη τό 1939 ὑπό τῆς Chiara Lubich καί ἀποτελεῖ σήμερον τήν πηγὴν μεγάλης ἀνανεωτικῆς κινήσεως εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ρωθολικῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τῶν διαφόρων κλά- δων του, οἱ ὁποῖοι περιλαμβάνουν ἐπισκόπους, ἱερεῖς, μοναχοὺς καί μοναχάς, οἰκογενείας, νέους καί νέας, εἶναι φορεὺς μιᾶς πνευματι- κότητος ἀπλῆς ἀλλὰ δροσερᾶς, τῆς ὁποίας τὰ κύρια γνωρίσματα εἶναι : τό Εὐαγγέλιον λόγος ζωῆς, ἡ Εὐχαριστία καί ἡ ἐπέκτασις της εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ κόσμου, ἡ ἐργασία διὰ τήν ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν. Ὑπάρχουν καί Focolarini ὀρθόδοξοι, ἀγγλικανοί καί λουθηρανοί, ὁ ἴδιος δέ ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας εἶχε ζητήσει ἀπό τήν Chiara Lubich νά καταστήσῃ τό κίνημά της προσιτόν καί εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους

μέ τόν σκοπόν νά ὑπάρξῃ δι' αὐτοῦ μία ἀμοιβαία γνωριμία τῶν πνευματικῶν παραδόσεων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν Ὁρθοδόξου καί Ρκαθολικῆς.

Κατά τήν συνάντησιν, οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι ἐπρότειναν νά ἀνταλλαγοῦν σκέψεις ἐπί τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Εὐχαριστίας. Εἰς τήν εἰσήγησίν του, ὁ σεβ. Μητροπολίτης Τρανουπόλεως ὑπεγράμμισε πρό πάντων τήν χριστολογικὴν ὄψιν τῆς προσεγγίσεως αὐτῆς : "Ἡ Εὐχαριστία", εἶπεν, "εἶναι τό μυστηριακόν ἐκεῖνο γεγονός, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ἀνανεωμένη κοινωνία, ἡ ὁποία ἀναβλύζει ἀπό τήν δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μᾶς ὑποδέχεται καί μᾶς ἐνισχύει... Μέσα εἰς τήν εὐχαριστιακὴν τελετὴν ἡ εἰκὼν τῆς Ἐκκλησίας ὡς Σώματος Χριστοῦ δέν προτείνεται ἀπλῶς, ἀλλὰ καί πραγματοποιεῖται καί ἐκδηλώνεται". Τονίζοντας τήν ἀναγκαιότητα τῆς στρατεύσεώς μας χάριν τῆς μεγάλης καί ἱερᾶς ὑποθέσεως τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ("ἡ διαίρεσις εἶναι μία ἀνοικτὴ πληγὴ εἰς τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ") εἶπε : " Θά πρέπει νά προσευχώμεθα μαζί, νά μετανοοῦμεν μαζί, νά κἀμνωμεν ἀμοιβαίως ὑποχωρήσεις, νά συνειδητοποιοῦμεν καί ἀπό τὰς δύο πλευρὰς τὰς εὐθύνας μας".

Ἡ Chiara Lubich παρουσίασε τό θέμα ἀπό τῆς Καθολικῆς πλευρᾶς : ὑπεγράμμισεν ὅτι τό οἰκουμενικόν ἀνοιγμα θά πρέπει νά σέβεται τὰς λειτουργικὰς παραδόσεις τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅτι ἡ στράτευσις τοῦ χριστιανοῦ θά πρέπει νά εἶναι ὀλοκληρωτικὴ διὰ τήν ὑπηρεσίαν τῆς ὑποθέσεως τῆς Ἐνότητος καί ὅτι θεολογία, πνευματικότης καί λειτουργία δέν ἀποτελοῦν παρά ἓνα σύνολον εἰς τήν χριστιανικὴν ζωὴν.

Ἄτομικαί καί οἰκογενειακαί μαρτυρίαι ἐπέτρεψαν εἰς τοὺς συμμετέχοντας εἰς τήν συνάντησιν νά συλλάβουν καλλίτερα ὀρισμένα θεολογικά σημεῖα οὐσιώδη διὰ τήν ποιμαντικὴν. Οὕτω π.χ. ἐτονίσθη :

1. Ὅτι ἡ συμμετοχὴ εἰς τήν Εὐχαριστίαν θά πρέπει εἶναι συμμετοχὴ ἐνεργὸς καί ὄχι ἀπλῶς θέαμα.
2. Ὅτι εἶναι ἀνάγκη νά ἐρμηνεύεται τό Εὐαγγέλιον

μέσα εἰς τὴν οἰκογένειαν.

3. Ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ παράδειγμα τῶν Ἀγίων, ὑποδειγμάτων καὶ πρωτοτύπων τῆς χριστιανικῆς ζωῆς.
4. Ὅτι ἡ Χριστιανικὴ μαρτυρία τῶν γονέων θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὑπόδειγμα διὰ τὰ παιδιά.
5. Ὅτι ἡ Ἐκκλησία θὰ πρέπει νὰ εἶναι χῶρος ζωῆς καὶ ὄχι κἀτι τὸ ἀφηρημένον.

Ἡ γενικὴ ἐντύπωσις ἀπὸ τὴν συνάντησιν ἦτο θετικὴ καὶ ἐποικοδομητικὴ, ἂν καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι σύνοδοι διετύπωσαν ὠρισμένας ἐπιφυλάξεις ἐπὶ θεολογικῶν τινῶν σημείων. Εἰς τὸ τέλος ἐξεφράσθη ἡ εὐχὴ ὅπως αἱ ἐπαφαί συνεχισθοῦν καὶ ὁδηγήσουν εἰς μίαν βαθυτέραν κατανόησιν, συμφώνως καὶ πρὸς τὸ τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Δημήτριος ἀπέστειλε πρὸς τὴν Chiara Lubich,

— Ἀπεβίωσεν ὁ Περιστερίου Ἀλέξανδρος.

Τὴν Παρασκευὴν, 5 Μαΐου, ἀπεβίωσεν αἰφνιδίως εἰς Ἀθήνας ὁ σεβ. Μητροπολίτης Περιστερίου Ἀλέξανδρος. Ὁ μεταστάς ἐγεννήθη τὸ 1907 εἰς Ἀμισόν Πόντου, ἐσπούδασε δέ θεολογίαν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης ἀποφοιτήσας τὸ 1937. Διετέλεσεν ἐπὶ σειράν ἐτῶν Διευθυντὴς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Τὸ 1965 ἐξελέγη Μητροπολίτης Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου, τὸ 1974 Μητροπολίτης τῆς νεοσυστάτου τότε Μητροπόλεως Περιστερίου. Ὁ ἐκλιπώνεῖσεν ἀναπτύξει ἔντονον ποιμαντικὴν καὶ συγγραφικὴν δραστηριότητα, ἀρθρα δέ τούτου ἐδημοσίευσεν συχνά καὶ ἡ "Ἐπίσκεψις".

ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ

- "Ἐπίσκεψις πρὸς τὴν ἐνότητα" : μία ἔκδοσις τῆς Καθολικῆς Ἀκαδημίας τῆς Βαυαρίας.

Εἰς τὸ ὑπ'ἀριθ. 178/ 15 Νοεμβρίου 1977 τεῦχος αὐτῆς ἡ "Ἐπίσκεψις" ἐδημοσίευσε σύνοψιν τῶν ἀπόψεων, αἱ ὁποῖαι διευτυπώθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πραγματοποιηθέντος εἰς Ρώμην ἀπὸ 10-14 Ὀκτωβρίου 1977 Θεολογικοῦ Συμποσίου ἀφιερωμένου εἰς τὸ θέμα : "Ἐπίσκεψις πρὸς τὴν ἐνότητα. Συμβολὴ εἰς τὴν οὐσίαν καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς πετρινείου διακονίας". Ἡ Ρωθολικὴ Ἀκαδημία τῆς Βαυαρίας, εἰς πρωτοβουλίαν τῆς ὁποίας ὠφείλετο ἡ ἰδέα καὶ ἡ πραγμάτωσις τοῦ ὡς ἄνω Συμποσίου, προέβη προσφάτως (εἰς τὰς ἐκδόσεις "Patmos" τοῦ Düsseldorf) εἰς δημοσίευσιν, ὑπὸ τὸν ἴδιον τίτλον, τῶν Ἀνακοινώσεων αἱ ὁποῖαι ἔγιναν εἰς αὐτό.

Ὡς γράφει, προλογίζων τὴν ἔκδοσιν ταύτην, ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Μονάχου Καρδινάλιος Ἰωσήφ Ratzinger, "τὴν ἰσχυρότεραν καὶ μονιμωτέραν ἐντύπωσιν εἰς ὅλους τοὺς συμμετασχόντας εἰς τὴν συνάντησιν τῆς Ρώμης ἐνεποίησε τὸ οἰκουμενικὸν τμήμα τοῦ Συμποσίου, κατὰ τὸ ὁποῖον αἱ προσωπικαὶ ἐλπίδες τῶν ὁμιλητῶν καὶ ὁ προσωπικὸς τῶν πόνος διὰ τὴν "διακονίαν τῆς ἐνότητος" ἐβοήθησαν κατὰ συγκινητικὸν τρόπον εἰς τὸ νὰ γίνουσι συνειδηταί, πέραν ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀνάλυσιν, αἱ πνευματικαὶ ἀπαιτήσεις πρὸ τῶν ὁποίων μᾶς θέτει τὸ θέμα τοῦτο". Τὸ οἰκουμενικὸν-διαχριστιανικὸν τμήμα τοῦ Συμποσίου ἀπηρτίζετο ἐκ τῶν Εἰσηγήσεων ἀφ'ἐνός μὲν, ἀπὸ προτεσταντικῆς πλευρᾶς, τοῦ Καθηγητοῦ κ. Jean Jacques von Allmen ("Μία προτεσταντικὴ συμβολὴ εἰς τὸ πρόβλημα τοῦ Παπισμοῦ"), ἀφ'ἐτέρου δέ, ἀπὸ ὀρθοδόξου, τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Τρανουπόλεως κ. Δαμασκηνοῦ ("Τί τὸ μόνιμον καὶ τί τὸ μεταβλητὸν εἰς τὴν πετρινεῖον διακονίαν"· Ἴδε "Ἐπίσκεψιν", ἐνθ'ἄνωτ.).

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν Εἰσηγήσεων τούτων ὁ σεβ. Καρδινάλιος J. Ratzinger παρατηρεῖ εἰς τὸν ἐπίλογον τῆς ἰδιῆς του ὁμιλίας : "Διὰ τὸν Παπισμὸν καὶ τὴν Ρωθολικὴν Ἐκκλησίαν ἡ κριτικὴ, ἡ ὁποία ἀσκειῖται ἐπὶ τοῦ Παπικοῦ Θεσμοῦ ὑπὸ τῆς μὴ ρωθολικῆς Χριστιανοσύνης, παραμένει ἕνα ἐρέθισμα εἰς τὸ νὰ ἀναζητῆ οὗτος μίαν πραγμάτωσιν, ὁλοὴν καὶ περισσότερον ὁμωφώνον πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ, τῆς "πετρινείου διακονίας"· διὰ τὴν μὴ ρωθολικὴν Χριστιανοσύνην, ἀφ'ἐτέρου, ὁ Πάπας ἀποτελεῖ τὴν μόνιμον, ὁρατὴν πρόκλησιν διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς συγκεκριμένης Ἐνότητος ἡ ὁποία ἐδόθη ὡς ἐντολὴ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἡ ὁποία θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμά της ἐνώπιον τοῦ κόσμου". "Ἐἶθε", καταλήγει, "νὰ γίνῃ κατορθωτὸν εἰς ἡμᾶς, εἰς τοὺς μὲν καὶ εἰς τοὺς δέ, νὰ ἀναλάβωμεν, ὁλοὴν καὶ μέ περισσοτέραν προθυμίαν, νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ ἐρώτημα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐτέθη, καὶ εἰς τὴν ἐντολήν, ἡ ὁποία μᾶς ἐδόθη, καὶ οὕτω, ἐν ὑποταγῇ ἀπέναντι τοῦ Κυρίου, νὰ ἐτοιμάσωμεν τὸν ἑαυτὸν

μας εἰς τό νά γίνῃ ὁ χῶρος ἐκεῖνος τῆς Εἰρήνης, ὁ ὁποῖος θά εἰσαγάγῃ τόν νέον κόσμον-τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ",

- "Κίνδυνοι ἐκ τῆς παρακολουθήσεως τοῦ Μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἄλλων δογμάτων" : Εἰσήγησις τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἀρίστης κ. Βασιλείου.

Εἰς τό ἐτήσιον ἱερατικόν Συνέδριον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γερμανίας, τό ὁποῖον συνήλθεν εἰς Βόννην ἀπό 7-9 Μαρτίου 1978, (ἴδε "Ἐπίσκεψιν", τεύχος 186/ 1 Ἀπριλίου 1978), ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἀρίστης κ. Βασίλειος προέβη εἰς Εἰσήγησιν σχετικήν πρός τό θέμα : "Κίνδυνοι ἐκ τῆς παρακολουθήσεως τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἄλλων δογμάτων". Ἡ εἰσήγησις ἦτο ἀναγκαία, ὡς παρετήρησε προλογίζων αὐτήν ὁ ὁμιλητής, διότι σήμερον, ἐν ἀντιθέσει πρός τάς ἀντιλήψεις καί τήν πρακτικήν τοῦ παρελθόντος, ἡ παιδαγωγική ἐπιστήμη, παραμερίσασα κάπως τήν παιδικήν καί τήν ὄριμον ἡλικίαν, ἔστρεψε τό ἐνδιαφέρον της κυρίως πρός τήν νεανικήν, ἡ μελέτη τῆς συμπεριφορᾶς τῆς ὁποίας, ἔνεκα τῶν ἀνησυχιῶν ἀπό τάς ὁποίας αὕτη διακατέχεται καί αἱ ὁποῖαι ἐκσποῦν, ὀλοέν καί ἐντονώτερον, εἰς πράξεις βίας καί ἀνταρσίας κατά τῆς κοινωνίας, ἀπασχολεῖ σήμερον σοβαρῶς ψυχολόγους, κοινωνιολόγους καί θεολόγους. Οἱ τελευταῖοι δέν δύνανται παρά νά ἐγκύψουν εἰς τήν σχέσηιν ἡ ὁποία φαίνεται νά ὑπάρχῃ μεταξύ ἀφ' ἑνός μὲν τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ νέου τῆς ἐποχῆς μας, ὁ ὁποῖος "λόγῳ τῶν νέων πλαισίων καί συνθηκῶν τῆς συγχρόνου ζωῆς, ἀπέβη, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἀπό διστακτικῶς, ἐπιτακτικῶς, ἐπιθετικῶς, ἐμφορούμενος συχνά ἀπό πνεῦμα πλήρους ἀντιθέσεως πρός τοὺς ὀρίμους καί ἐπιβολῆς τοῦ ἐγώ του", ἀφ' ἑτέρου δέ τῆς περιφρονήσεως τῶν παραδεδομένων ἠθικῶν, θρησκευτικῶν καί πνευματικῶν ἀξιῶν.

Ἐπὶ τὰς συνθήκας αὐτάς τό ἔργον τῆς κατηχήσεως τῶν Ὀρθοδόξων νέων εἰς τήν Δ. Γερμανίαν καθίσταται ἰδιαιτέρως λεπτόν. Ἡδη αὕτη καθ' ἑαυτήν ἡ ἀκολουθητέα μέθοδος, ἡ ἀντικειμενικότης τῆς ἐκθέσεως, τό ἀφανάτιστον καί ἀπροκατάληπτον, ὡς καί τό παραδειγμα τοῦ ἰδίου τοῦ κατηχητοῦ, δύνανται νά ἔχουν ἀπροβλέπτους ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ χαρακτήρος των καί τῆς συγκροτήσεως τῆς προσωπικότητός των. Οἱ κίνδυνοι εἶναι ἰδιαιτέρως προφανεῖς ὑπὸ τὰς συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας γίνεται ἡ παρακολούθησις τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν εἰς τήν Δ. Γερμανίαν, διότι οἱ ὀρθόδοξοι νέοι καλοῦνται συνήθως νά ἐγκαταλείψουν τήν αἰθουσαν παραδόσεων τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος, ὡς ἐάν μὴ εἶχαν οὐδεμίαν σχέσηιν πρός αὐτό, ἐμφανιζόμενοι εἰς τὰ ὅμματα τῶν ἄλλων μαθητῶν ἄπιστοι ἢ ἄθρησκοι. Καί τοῦτο διότι ἡ εὐθύνη τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας καί κατηχήσεως ἀνήκει κατά κανόνα εἰς τοὺς ἱερεῖς τῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν τῶν ἀνεγνωρισμένων εἰς τήν χώραν αὐτήν, πράγμα τό ὁποῖον σημαίνει ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τήν παρακολούθησιν τῆς πορείας τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς καί ἐπιδόσεως τῶν νέων, πέρα δέ ταύτης καί τῆς δημιουργίας, ὅχι

μόνον θρησκευτικῆς καί ἠθικῆς, ἀλλά καί ἐκκλησιαστικο-κοινωνικῆς καί ἐκκλησιαστικο-πολιτικῆς συνειδήσεως καί συμπεριφορᾶς.

Ὁ θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἀρίστης ὑπεγράμμισε, συνεχίζων, τήν ἀνάγκην ὅπως ἡ κατήχησις τῶν ὀρθοδόξων νέων λαμβάνη ὑπ' ὄψιν καί τήν ἐθνικο-πολιτιστικὴν ἰδιοτυπίαν των ὡς καί τόν κίνδυνον ἀπώλειας ἢ νοθεύσεως τῆς ἐπαφῆς των πρὸς τὴν ὀρθόδοξον λατρείαν, πνευματικότητα καί ζωὴν ἐφ' ὅσον ἀναπτύσσονται οὗτοι εἰς μίαν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τονίζεται κυρίως ἡ Οἰκουμενικὴ διάστασις τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί ἡ ἀνάγκη τοῦ διαλόγου ἀγάπης καί ἀληθείας μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν· κατέληξε δέ προτείνων σειράν μέτρων διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ὀρθοδόξου ταυτότητος μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων νέων τῆς Δ. Γερμανίας ὡς π.χ. : τὴν συνεννόησιν μέ τὰς κατὰ τόπους Γερμανικὰς ἀρχὰς διὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ μελέτην τοῦ τρόπου διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῆς κατηχήσεως εἰς τοὺς ὀρθοδόξους, τὴν δημιουργίαν κατηχητικῶν σχολείων καί βιβλιοθηκῶν εἰς ἐκάστην ἐνορίαν, τὴν σύνταξιν διγλώσσων κατηχητικῶν βοηθημάτων κλπ.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- 151.- AGHIORGOUSSIS Maximos : Sin in Orthodox Dogmatics. St Vladimir's Theological Quarterly 21(1977), 4, 179-190.
- 152.- BECK Hans-Georg : Das byzantinische Jahrtausend. München, Beck Verlag, 1978. 380S. und acht Tafeln.
- 153.- BEHR-SIGEL Elisabeth : The participation of Women in the life of the Church. Sobornost series 7, no 6, 1978, 480-492.
- 154.- BORICHEVSKY Vladimir Stakhy : A pastoral Perspective on Sin and the Sacrement of Confession. St Vladimir's Theological Quarterly 21(1977), 4, 207-216.
- 155.- CESAIRE d'Arles : Sermons au peuple. Tome II (sermons 21-55). Traduction et notes par Marie-Josè DELAGE, SC 243. Paris, Ed. du Cerf, 1978. 498p.
- 156.- CHARALAMBIDIS Stephanos : Le mariage dans l'Eglise Orthodoxe. Contacts 29(1978), 101, 52-76.
- 157.- ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ : Ἄπαντα τὰ ἔργα. 28, Ποιμαντικά καὶ ἀσκητικά Α', Εἰσαγωγή, κείμενον, μετάφρασις, σχόλια ὑπὸ Παν, Κ. ΧΡΗΣΤΟΥ. Ἑλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας 35, Θεσσαλονίκη, Πατερικά Ἐκδόσεις Ἱγρηγόριος ὁ Παλαμᾶς", 1978. 887σ.
- 158.- DIDYME L'AVEUGLE : Sur la Génèse. Tome II. Texte inédit d'après un papyrus de Toura, Introduction, édition, traduction et notes par Pierre NAUTIN avec la collaboration de Louis DOUTRELAU, SC 244, Paris, Ed. du Cerf, 1978. 350p.
- 159.- ERICKSON John H, : Penitential Discipline in the Orthodox Canonical Tradition, St Vladimir's Theological Quarterly 21(1977), 4, 191-206,
- 160.- FAHEY M.A. : De orthodoxie in noord-America, Het Christelijk Oosten 30(1978), 2, 77-97 (summary in english).
- 161.- FLOROVSKY George, Rev. Prof. : The fourth century, An Introduction, Sobornost series 7, no 6, 1978, 432-447.
- 162.- HOPKO Thomas, Rev. Prof. : Reflections on Orthodox Tradition, Concern 12(1978), 1, 5-13.

- 163.- RATZINGER Joseph : Dienst an der Einheit. Düsseldorf, Patmos Verlag, 1978. 180S.
- 164.- KALLIS Anastasios : Volk Gottes und Lehrautorität. Una Sancta 32(1977), 139-151.
- 165.- KALLIS Anastasios : Ein weiterer Schritt zum Panorthodoxen Konzil. Una Sancta 33(1978), 56-71.
- 166.- KLINGER Michel : Réflexion d'un Orthodoxe sur la prière, Traduit du polonais par Françoise LHQEST avec le concours de l'Auteur. Contacts 29(1978), 101, 7-20.
- 167.- ΜΑΡΚΟΥ Γρηγορίου, Αἰδ. Καθ. ; Χριστός καί Καίσαρ ἡ Ἐκκλησία καί Κράτος ὑπό τό φῶς τῆς Καινῆς Διαθήκης. Mitropolia Ardealului 22(1977), 7-9, 484-498 (ρουμανιστί).
- 168.- ΜΕΝΕΒΙΣΟΓΛΟΥ Παύλου, Μητροπολίτου Σουηδίας καί πάσης Σκανδιναβίας ; Ἡ Ἀποστολική Διαδοχή ἐν τῇ Σουηδικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀθήναι, Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ "Ἐκκλησία", 1978, 35σ.
- 169.- ΝΕΛΛΑ Παναγιώτη ; Ἡ Ὁρθόδοξη Χριστιανική διδασκαλία καί τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν. Ἀθήνα, Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ "Λόγος καί Πράξη", 1977.
- 170.- PANNENBERG Wolfhart ; Die Bestimmung des Menschen, Göttingen, Vandenhoeck und Ruprecht, 1978, 123S.
- 171.- ΡΑΠΑΝΔΡΕΟΥ Damaskinos, Metropolit von Tranoupolis ; Bleibendes und Veränderliches im Petrusamt Überlegungen aus orthodoxer Sicht, in "Joseph RATZINGER, Dienst an der Einheit. Düsseldorf, Patmos Verlag, 1978", S. 146-164.
- 172.- SALTER John ; The Byzantine Churches in Great Britain, ECNL new series no 6, spring 1978, p. 24-32.
- 173.- ΣΤΡΕΖΑ Ν. ; Τό κατ'εἰκόνα καί καθ'ὀμοίωσιν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐν τῇ ὀρθόδοξῳ θεολογίᾳ. Mitropolia Ardealului 22(1977), 7-9, 552-565 (ρουμανιστί).
- 174.- TILLARD J.M.R. ; Il y a charisme et charisme. Bruxelles, Lumen Vitae, 1977. 136p.
- 175.- ΤΟΥΡΑΙΛΛΕΣ Jacques ; Philocaliques II. Contacts 29(1978), 101, 21-35 (Philocaliques I., Contacts no 99, 177-197).

- 176.- TOWERS T.J.: No through Road. The ordination of Women and the Orthodox Church. ECNL new series no 6, spring 1978, p. 16-24.
- 177.- TSIRINTANES A.N. : Knowing Where We are Going. Contemporary Problems and the Christian Faith. London, Casell, 1977.
- 178.- VISCHER Lucas ; Mary , Symbol of the Church and Symbol of Humankind. Mid-Stream 17(1978), 1, 1-12.
- 179.- Consultation on the date of Easter (Chambésy, Geneva, june 28th-july 3th), St Vladimir's Theological Quarterly 21(1977), 4, 224-228.
- 180.- Yearbook of the Orthodox Church. 1978 Edition. Published by Alex PROX, München, Verlag Prox, 1978. 310 p,